http://charlottebiskoptdk.blogspot.com/

maandag 5 november 2007
Voodoo, afval en slippers.

"Met voodoo vader straffen" – Louise Bourgois

Wat is het dat me zo intrigeert aan het artikel over Louise Bourgeois? Is het haar verleden, de manier waarop ze dat verwerkt, of haar kunst? Ik weet het niet, ik denk dat het een combinatie is. Ik vind het schitterend hoe zij haar verleden verwerkt tot kunststukken die haar emoties onmiskenbaar weergeven. Haar kunststukken vormen een biografie, ze weerspiegelen hoe zij zich voelde in de periode dat ze gemaakt zijn. Zet alle stukken in chronologische volgorde achter elkaar en het is haar levenslijn. Dat is nieuw voor me, en dat vind ik boeiend.
Opvallend aan dit artikel is dat de schrijver overduidelijk gegrepen is door de werken van de kunstenares. Het artikel is heel uitgebreid en na het lezen ervan moet je wel geïnteresseerd zijn geraakt in de excentrieke vrouw die schuil gaat achter haar kunst. Duidelijk is dat de schrijver ook onder de indruk is. Hij is op een bepaalde manier bang voor haar, maar hij ziet ook haar angst en onzekerheid. Dat wekt sympathie op, maar maakt haar ook wat wereldvreemd.
Het is voor mij intrigerend om te lezen hoe kunst je redmiddel kan zijn. Dat er mensen zijn die zo bezield met kunst bezig kunnen zijn, om hun verleden te verwerken, of om te kunnen leven. Voor Louise Bourgeois is haar kunst een manier om met haar verleden om te gaan en om haar angsten en kwaadheid te uitten. De ene keer provocerend, de andere keer aandoenlijk. Dit artikel heeft me geïnspireerd om me meer te verdiepen in de kunst van Louise Bourgeois. En dat was de bedoeling.

"Een vergissinkje van de ogen" – Johannes Schwartz

Johannes Schwartz is fotograaf. Hij werkt glashelder en volgens vast stramien. Hij kiest een vastomlijnd onderwerp en slaat aan het fotograferen. Wat ik mooi vind aan deze kunstenaar is dat het puur en alleen over fotografie gaat. Zijn composities zouden het ook prima doen als ze als installatie werden opgesteld, maar daar gaat het niet om.
De schrijver van het stuk zegt dat Schwartz het talent heeft om van bijna elke foto een constructivistisch, zakelijk vlakkenspel te maken. Dat vind ik knap. Het

is een prachtige manier van fotograferen die ik nog niet kende. Het lijkt me moeilijk om producten niet te zien als producten, maar als vlakken die een foto indelen. En om ze vanuit dat oogpunt te rangschikken, zonder dat ze hun eigenheid verliezen.
Ook het gebruik van materiaal is boeiend. Schwartz' materialen hebben stuk voor stuk een geschiedenis. Ze komen niet nieuw uit de winkel, maar hebben al een heel leven achter de rug. Het mooie hieraan is dat Schwarz het verhaal erachter ook niet kent. Hij haalt de materialen, de meubels, van de straat of zoekt ze bij elkaar van het grofvuil. Ze spelen een rol bij zijn foto's en daarna worden ze weer afgevoerd. Het is leuk om als kijker te fantaseren over de geschiedenis van deze materialen.

"Burenwinkel brengt burgers nader tot elkaar" - Martijn Engelbregt

Dat kunst een belangrijke waarde kan hebben voor onze samenleving blijkt maar weer uit dit artikel. Een Burenwinkel die door de stad rijdt om buren dichter tot elkaar te laten komen. Het is een schitterend idee en het slaat ook nog eens ontzettend aan. Het mooie aan dit project vind ik dat het op realistische schaal is aangepakt. De opdracht die kunstenaar Martijn Engelbregt kreeg, was om iets te verzinnen dat een liefdevolle samenleving zou bevorderen. Wat doe je dan als kunstenaar, je houdt het klein, je begint bij je buren. Van dit soort artikelen kan ik blij worden, ik vind het fijn om te lezen dat er zoiets wordt bedacht, en dat het dan ook nog eens blijkt te werken.
De producten die in de voormalige RSV bus worden verkocht zijn stuk voor stuk kunststukken. Neem de Silent Staircase Slippers, wie wil ze niet hebben? Slippers van met zolen van fietsbinnenbanden die je op kunt blazen. Geweldig. Wanneer komt de bus bij mij in de buurt?